

„...Éheztem és ennem adtatok...”

Emberi értelemmel felfogható, jónak és igaznak tartható dolgokról beszél Jézus ebben a részben. Hiszen ki ne értené meg, érezné át magára vonatkozóan, hogy akkor jó, boldog, teljes az élete, ha nem kell félnie, kiszolgáltatottnak lennie. Vagy ha hiányzik is valami, akkor a család, a közösség, a barátok, az embertársak pótolják azt. De ha nekünk ez így jó, akkor egyértelmű, hogy másoknak is ez a jó.

„...Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!...” tanítja más helyen Jézus. Ha én így szeretném, hogy bánjanak velem, akkor nekem is így kell bánnom másokkal. Milyen érdekes lenne, ha „önző” módon, amikor másokra nézek, önmagam jutna eszembe? Mit szeretnék én az ő helyében? Innen már csak egy apró lépés, hogy tegyem is meg azt, amit szeretnék.

A mai evangéliumi részben, az igazak értetlenkednek, hiszen nem tudatosul bennük, hogy kinek teszik a jót, kit látnak a másik emberben. Ez nem is baj. Sőt! Szerintem Jézus arra hív meg bennünket, hogy ne csak az Isten kedvéért tegyük a jót, ne a jutalomért, hanem azért, mert ez az emberi élet leglényegesebb tulajdonsága. Szeretközösségbe kerülni a többi emberrel, és ezzel együtt az Istennel. Jézus nem jó parancsteljesítőkként számít ránk, hanem olyan munkatársakként, akik megértették és átértékelték, lelkükben kivirágoztatták az emberi élet célját.

*Magyar Laci, Székesfehérvár*